

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

C. GUMA.

Sa ploma es lo mateix que una centella,
son geni es un continuo moviment:
quan executa un plan, ja l' atropella
lo bull febril d' un altre pensament.
Nascut entre 'ls repichs de LA CAMPANA,
tan ràpit ha sigut lo seu volá,
que avuy tota la terra catalana
conèix en C. Guma.

CROQUIS PARISIEN.

(DE P. VÉRON.)

Andrea Lambert, còmica de certa reputació,
està en lo tocador arreglant las sevas cosetas.

Ab una negligencia espiritual, passeja la pinta
pels seus cabells daurats y 's mira en lo mirall,
que sembla que li digui:

—Sí, sí; ets molt mona... molt mona.

La comedianta sembla acceptar la galanteria del
mirall, y murmura, continuant l' examen de la
seva fisonomia:

—No hi ha cap dupte; per una dona que ha
passat ja dels trenta... ¡Dèu n' hi doret!—

La seva reflexió es interrompuda pel ruído d'
una porta que s' obra...

Andrea, ruborosa de veras ó de broma, 's tira
sobre las sevas nús espatllas lo primer drap que
li ve á la mà, y després se gira á veure qui entra.

—¡Cóm! ¿ets tú? Me creya que era algú...

Aquestas paraulas van dirigidas á un subjecte
irreprotxablement vestit, que 's presenta ab molta
naturalitat, lo cap descubert y las mans á la but-
xaca.

Es un individuo de la casa: es lo marit; lo ma-
rit de la hermosa Andrea que, dit siga entre pa-
réntesis, sembla que no ve de gayre bon humor.

Pero la còmica no fa cap cas d' aquest detall, y
ab lo mateix accent ab que ha comensat, conti-
nua dihent:

—Me semblava haverte prohibit qu' entressis
aquí sense trucar... tant per mí com per tú...

—Ja sabia que no hi havia ningú, ara com
ara...

—Aixó no es cap rahó: lo que vull es que no
prenguis malas costums.

—Pendré las costums que 'm semblará bè...

Andrea, que está en aquell instant donantse una capa de polvos d' arrós, se gira al sentir aquestes paraulas, mirant al seu marit de cap a péus y lliensant de pas aquesta exclamació:

- ¡Uy!
- No hi ha *uy* que valgui: es tal com sona.
- ¿Que tens ganas de broma avuy?
- Res d' aixó: precisament hi entrat per parlar-te en serio.
- ¿A mí? ¡cá!
- Repeteixo que parlo seriament.
- ¡Vaja! es qüestió de diners, ¿eh?
- No senyora.
- Noy... 'm sorprens...
- Haig de parlar-te á propòsit de la tèva conducta.
- ¡Caramba!
- Aquí passen coses que no poden anar...
- T' aconsello que no t' hi fiquis...
- Baix lo mèu punt de vista, jo...
- Ja veurás: ja sabs que me 'n rich dels teus punts de vista.
- Fes lo favor d' escoltarme...
- Noy... ja 'm comensas á fastidiar: déixaho per un altre día: m' esperan á las dugas, y...
- Y tú no hi anirás.
- ¿Que no hi aniré? ¿Sabs que m' encantas ab aquestes paraulas?
- No, no hi anirás. ¿Tens, tal vegada, una cita ab aquest ximple del altre día?
- ¡Qué! ¿per ventura n' estás gelós? Sería admirable la ocurrencia...
- ¿Jo gelós? No 'm creguis tant tonto. Fa temps que aquest mot está esborrat del mèu diccionari. No 's tracta de mí...
- ¡Ah! ¿de qui, donchs?
- Se tracta del marqués...
- ¡Qué dius, home!
- Jo respecte al marqués, tinch la mèva responsabilitat moral.
- ¿Moral has dit?
- Sí, ho he dit y ho repeteixo. No vull passar als seus ulls per un qualsevolga. Un home que fa las cosas com ell las fa, mereix certs miraments.
- Bè; aixó no es cosa tèva...
- Error lamentable: jo soch lo jefe de la... *societat*.
- ¡M' agrada aquesta paraula... *societat!*
- En fi; mereix miraments y es precís que se li tinguin.
- ¡Home! Tinch curiositat de sapiguer cóm ho farás per lograrho...
- Primerament per la dolsura...
- ¡Ah! ¿un sermó? Vès, vès, tórnat en al llit...
- Senyora... cuydado ab las paraulas...
- Fill... me fas llástima...
- Vaja, escolta, dona; sigas una mica enrahonada: lo marqués no es pas un pérdis... ja sabs qu' está gastantse ab tú 'l segon milló de franchs.
- ¿Y després?
- Després vindrá 'l tercer... si tú sabs portar la cosa ab trassa... Pero per xó, es indispensable que despedeixis á aquest cómic de mala mort, que...
- ¡Calla, calla! No permeto que ningú 's fiqui ab los mèus sentiments.
- Y jo no permeto que 'm fassis passar per un home sense delicadesa
- ¡Ara veyéu... pobre xicot!
- Escolta: ¿á qui empendrá 'l marqués si arriba á descubrirho?
- ¡Que sè jo!
- A mí, á ningú més que á mí.— Vos, me dirá

l' home, vos es qui havéu de tenir compte de la vostra dona.

- ¿Sabs qu' estás arrebatador?
- Tal vegada: continuó.— Vos havéu de tenir compte de la vostra dona, é impedir que s' extravii... ab tarambanas...
- ¡Alto! 'T prohibeixo dir mal de l' Adolfo.
- ¡Ten cuydado! ¡Sa magestat Adolfo! ¡no 'l toquéu...!
- ¡Calla, home, calla! L' Adolfo val mil vegadas més que tú. Y si ell fos casat, no permeteria que la seva dona...
- ¡No acabis la frassel!...
- ¡Cóm! ¿Ordres á mí?
- ¡No acabis la frassel Sinó!...
- ¡Amenassas!... De veras estás piramidalment encantador. ¡Quina manera de fer l' home!...
- Una dona pot ferho tot, menos comprométres d' aquest modo per un tarambana...
- Un tarambana que avuy me durá á passeig en carretel-la ¿sabs? y hasta espero que 'l marqués nos veurá passejant...
- Pues no us veurá, perque tú no sortirás.
- ¿Qui m' ho privará? ¿tú?
- Sí, jo: no 't demano que sigas una dona honrada, sinó que siguis una persona decenta...
- Si aixó t' ho demanessin á tú, bastants apuros passarias...—

(L' estrépit de una bofetada indica la naturalesa de la resposta que se 'n dú aquesta observació de Andrea.)

- ¡Cobart!
- Filla, ja t' he avisat prou... Aquí no 's tracta de broma, sino de negocis...
- ¡Cobart! ¡miserable!
- Tot aixó no vol dir res.
- Demá demano 'l divorci. ¡Aquesta bofetada...!
- No 't valdrá: no tens testimonis.
- No 'm faltarán arguments d' altra especie...
- ¡Cá! ¡Ja t' hi pensarás una mica!
- ¿Aixó 't creus?
- Sí; 'm crech que tanta necessitat tens tú de mí com jo de tú.
- ¿Sí? M' agradaria sapiguer de que 'm serveixes.
- ¿De qué? Ja vas veure 'l balans de l' última senmana: no es que vulgui alabármes; pero 'm sembla que 'l resultat no pot ser més satisfactori...
- Sí, pero ¿no soch jo la única que guanyo?
- ¡Psè!... pero jo soch qui 't faig valer...!

A. MARCH.

EXCURSIÓ ARTÍSTICA

Demá dissapte comensará á recorre algunas poblacions de Catalunya, la aplaudida companyia de D. Anton Tutau, en la qual figura la celebrada actris donya Carlota de Mena. al objecte de donar á coneixe las obras més aplaudidas del repertori catalá y castellá, y principalment lo afortunat drama *Mal Pare!* que ab tant éxit ha vingut representantse durant l' última temporada.

L' expedició comensa per Mataró, ahont se donarán tres representacions úniques, una 'l próxim dissapte y las dos restants l' endemá diumenje.

Dijous 3 de juny, se donarán dos funcions més á Sabadell, una á la tarde y l' altra á la nit.

Successivament la companyia visitarà Granollers, Badalona, Tarragona, Reus, Valls, Tortosa,

Vendrell, Vilafranca del Panadés, Manresa, Tarraça y altres poblacions.

Totas las obras serán representadas pèl mateix personal y ab lo mateix esmero ab que s' han posat en escena en lo *Teatro de Novedats* de Barcelona.

LO LLIRI D' AYGUA

BALADA EN TRES ACTES DE FREDERICH SOLER

Lo pintor Lluís, que sembla un bon xicot, pero que á la quènta es un canalla, era promés de l' Elena quan se 'n aná á viatjar per completar los seus estudis. Trobá en lo seu camí á l' Angela, donzella guapa y honrada, la enamorá, li feu abandonar la familia, tingué d' ella una nena que va creixer molt mona y molt simpática, y quan li semblá qu' era hora de casarse ab l' Elena, abandoná á la pobra Angela y á la innocent Riteta, deixantlas sumidas en la major miseria.

L' Elena y en Lluís emprengueren, després de casats lo viatge de la lluna de mel, y mentres tortolejavan en no se quin punt dels Pirineus, vet aquí que compareix l' Angela, que 's guanyava pobrement la vida rentant, planxant y cosint. En Lluís se desespera, á l' Elena li cau en gracia la Riteta y aquesta regoneixent al seu pare, fa que 's descubreixi 'l marro y proporciona al autor materia pera fer un últim tros de segon acte de primer ordre.

Lo mal es qu' en lo segon acte no acabi 'l drama, pues per fer lo tercer s' ha d' enganxar á l' argument una acusació de robo contra l' Angeleta, promoguda per l' avaro Cristófol Rata, acusació qu' exaspera las penas de la infelís y es causa determinant de son suícidí. Aquesta catástrofe no produheix efecte perque está impulsada per una causa agena del pensament fundamental de l' obra.

Tot aixó está relacionat ab una cansò qu' está de moda pèr aquells vols; pero que no hi fa cap falta y que potser sobra quan la recita la Riteta, paralísant l' acció en un dels moments de desenvollop.

Lo llenguatge es ab freqüència natural, y en lo segon acte hi ha trossos sentidíssims. No sens motiu derramavan llágrimas algunas senyoras, y opiném que varias escenas del mateix acte haurían produhit extraordinari efecte si fes ab més sentiment la seva part l' actrís encarregada del paper d' Angela.

Lo Sr. Isern defensa 'l paper d' Enrich, que no t' defensa; la Srta. Fontova expressa bè la ternura d' Elena; la Sra. Parrenyo no t' culpa de que li hajin confiat un paper que no es per las sevas facultats; lo Sr. Fuentes fa un belluguet deliciós, y lo Sr. Fontova, admirable en la part ridícula del avaro, no 's recorda de que en Rata no solament ha de fer riure, sinó que ha de inspirar despreci y odi.

¡Qué mona la nena Molgosa fent de Riteta! Pero ha d' enrahonar massa y á ratos se fatiga.

En conjunt: no 'ns en anàrem descontentos.

ALRID.

COMPANÍA TESSERO: Del *Principal* al *Novedats* hi ha la mateixa diferencia que de un forn á un siti cómodo y fresch. Aixís es que la concurrència ha aumentat; pero no tot lo que fora d' esperar dat lo mérit de la companyia italiana. Vajin á veure qualsevol de las produccions que posan en escena y admirarán á cada un dels artistas y sobre tot á un que s' anomena Sr. *Conjunt*. La Tessleró va fer dimecres una mare de *Teresa Raquin* portentosa. ¡Quin art! ¡Quina veritat!

LICEO: Han cridat l' atenció '*ls Hugonots*, des-empenyats per la Kupfer y en Marconi. Ella va estar molt bè en los duos dels actes tercer y quart, en l' últim sobre tot. Ell va superar notras esperansas, va tenir moments felicíssims y algunas caygudetas. Si sempre s' hagués conduhit ab la mateixa discreció que al principi de l' obra, en Marconi, que t' la ventatja de una hermosa figura, hauría igualat als artistas més famosos.

La *Favorita*, no va satisfer de molt tant com *Los Hugonots*.

TÍVOLI: *El gran Mogol* es una opereta del mateix autor de *La Mascota*: abundan en la acció las escenas divertidas y la música t' fragments agradables, especialment en las pessas del acte segon. De totas maneres queda plenament demostrat que de *Mascota* no se 'n escriu més que una.

RIBAS: *El desquite* es de totas las produccions de D. Ceferino Palencia la més fluixa: crech qu' es la primera que va escriure encare que siga l' última que ha posat en escena. L' argument es pueril y no t' gran novetat. La treta de una dona que s' entreté donant celos al seu marit, al objecte de tornar-lo al bon camí, es un *cliché* gastadíssim en lo teatro. Y en la comedia del Sr. Palencia no es una dona sola; son dugas las que fan lo mateix. Ademès aquells marits, aixís quan fan *lo corrido*, com quan s' esmenan y 's decideixen á fer bondat, procedeixen com un parell de colegials. Lo més notable de aquesta producció es la versificació y 'l llenguatge. Aixó si qu' encare que volgués no podria ferho malament la Sr. Palencia, amant de las tradicions del teatro cómich castellá y bè dotat per seguir las ab lluhiment.

CIRCO EQUESTRE: Continuan allí '*ls exercicis* de sempre, ab la mateixa concurrència de costum. Lo Sr. Alegria sab halagar al públich de Barcelona presentantli tot sovint artistas nous. Dimecres va debutar una tal Miss Kabowis qu' es una verdadera notabilitat.

Ara prepara dos festas de beneficencia, una pel seu país, Portugal, y un' altra per Barcelona. D' aixó se 'n diu entendreu. La verdadera caritat no consisteix ja en procurar que la ma esquerra ignori lo que 's fa ab la dreta: més val ferla ab totas duas mans.

N. N. N.

Cumplint lo que deyam en LA ESQUELLA pasada, doném avuy una mostra de las poesias que figuran en lo tomet *Vuits y nous*, l' última obra que acaba de publicar en C. Gumá.

Sense fixarnos en cap y prenent al atzar lo que 'ns ha vingut primer, copiém la següent:

CONSELLS A UN JOVE.

Vaig á darte '*ls consells* que tú 'm demanas, que 't poden servir molt, tal com aném: mentres no 'm vinguis may demanant quartos, lo qu' es per consells ray, no renyirém.

«Me preguntes qué opino de las donas?
¡Quín acudit! ¿qué diable haig de opinar?
Que son molt monas, finas y saladas,
molt amables... y para de contar.

Es l'únich que 't puch dir sobre l' assumpto
per no enredarme en llargas reflexions,
perque l' article aquest, respecte al fondo,
es com los préssecs, peras y melons.

N' hi ha de guapas que son pitjor que 'l cólera,
n' hi ha de lletjas que valen un Perú,
vol dir que aixó de triar la que 't convingui,
es un treball que tens de fértil tú.

M' interrogas també sobre 'l concepte
que tinc de la moderna societat:
extranyo, com hi ha món, que sentne socio,
estiguis als teus anys tant atrassat.

Lo qu' es jo ho he arreglat d' una manera
que fa un grapat de temps que 'm marxa bé:
prench de la societat lo que m' agrada
y deixo tot alló que no 'm convé.

Hi ha cosetas, es cert, que mortifican;
pero son mals difícils d' evitar:
los ulls de poll també molts cops nos punxan
y tant si 's vol com no s' han d' aguantar.

Respecte á llibres bons, dech declarar-te
que 'm posas en un serio compromís:
en tot' obra, per mansa qu' ella sigui,
hi ha un punt interessant, un toch felís.

Si escoltas als autors, tots consideran
que 'ls llibres més bonichs son sempre 'ls seus.
y jo, per no ser menos qu' ells, desde ara
t' encarrego que 't fixis bé ab los meus.

¡La política! ¡vaya un rengló tocat!
¿Tens ganas de que 't dongui un trago amarch?
Guarda, guarda 'l candor que manifestas
y sobre aquest extrém, passém de llarch.

La sola ingenuitat ab que 'm preguntes
¿qué es política? demostra clarament
que no has vingut al món per sapiguerho
y que aixó no 't darà may *alimént*.

¡La religió! ¡quín altre geroglífich!
Fa cinch mil anys que l' home está bregant
per trobar la més sabia y la més útil...
¡y 'l temps que passarà encara buscant!

Déixat d' iglesias, missas y xeringas;
estima á tot lo món, ten compassió
dels pobres extraviats; ampara al débil,
y seguirás la bona religió.

Pensa que la existencia es molt efimera
y qu' es precis ballar, ja qu' ets al ball;
recorda que no hi ha fruyts més sabrosos
que 'ls que brotan del arbre del treball.

Aplasta 'l neci orgull si un dia 't tenta,
acalla l' ambició si sents que 't neix

y si acás vols coneixe 'ls demès homes
conéixet préviament á tú mateix.
Finalment, si desitjas viure en calma
y caminar pèl món ab pas segú,
segueix sempre 'ls consells que 'l cor te dicti
y, créume, no 'n demanis á ningú.

C. GUMÀ.

Lo carrer de la Diputació, tothom ho sab, está
tapat pèl cantó del Passeig de Gracia. Tot, gracias
á la complacencia d' un ministre.

Y com que l' Ajuntament nó vol ser menos que
'ls ministres, tracta are de autorisar una cons-
trucció que 'l tapaná pèl costat de la Rambla
de Catalunya.

«Un clavo saca otro clavo.»

Jo ja fa temps que me la tinc pensada:
Ferme construir una casa al bell mitj de la
Plassa Real, ab quatre fatxadetas que formin car-
rers ab los pórtichs.

No falta sinó que 'm nombrin regidor, y ja 'm
tenen á la Plassa Real, per fer lo que 'm dongui
la *real gana*.

Díuen que quan se 'n vaji D. Cayo, será nom-
brat governador de Barcelona un tal Sr. Antúñez.
Deurá ser parent del amo de ca 'n Tunis, que 's
diu lo mateix apellidó.

Al nou governador se li podrá dir:
—¡Alsa amigo, quina cargolada!

Ha mort á Madrid lo Sr. Arderius, introduetor
dels bufos en Espanya.

La familia:—Quín tropell!

Un escéptich:—No 'ns ho creyam.

Un dei públich:—Tant que reyam.

¿Qui'ns farà riure com ell?

Una suripanta:—Rés,
ja may més tindrem estrenos.

Los comichs:—Un bufo menos.

Sagasta:—Un elector més.

En la Rambla: los revenedors de periódichs.
—El fraile Mostén... ¡El fraile Garin!.. L' úl-
tim frare...

Un transeunt:

—Vaya una manera de ficarse 'ls frares en la
prempsa... Nada, nada, fora frares... Desde di-
lluns comenzo á publicar un periódich titolat
«L' any 35.»

A veure si faig sort.

A Jalón, poble de la provincia de Alicante, hi
ha un rector que s' ha declarat independent del
arquebisbe de la diócesis.

Condemnat per la audiencia de Altea, l' ar-
quebisbe va suspendrel, nombrantli un sustitut; pero
ell ha respost:—«Si, si... ja pots xiular» y á pesar
de las órdes del arquebisbe, no vol abandonar la
rectoría.

Aquest rector qu' escup pèls ullals, no mereix
una redondilla.

Pero si un redoll.

«El párroco de Jalón
ha proclamado el cantón.»

Una variació.

Sortia de la fábrica nacional un carro carregat
de tabaco y topant ab lo porter va produhirli fe-
ridas graves.

No es la primera vegada que 'l tabaco d' es-
tanch fa mal á un espanyol.

Obras rebudas: *La religión del amor*, poema
de Abelardo Morales Ferrer. Fa de molt bon lle-
gir. Va precedit de un prólech de D. Antonio
Cortón, qu' es més llarch que 'l mateix poema.

De *vuyt á nou*, pensa en un acte y en vers
de nostre antich colaborador Joseph Dèu, estré-
nada ab brillant éxit en lo *Teatro Principal* de
Reus.

Ab lo titol de *Sor Luz*, lo conegut escriptor
senyor Gomila ha publicat un folleto de 16 pági-

nas, que recomano als meus lectors, y que tro-
barán á can Lopez.

Es un poemet en vers castellá, que ataca ab
verdadera valentia aquest absurdo social que se
'n diu *monja* y ahont s' hi descubreixen la gala-
nura d' estil y la facilitat del autor.

Aquest dia vareig veure en los aparadors del
gran diposit de porcelana que 'l senyor Florensa
tè en lo carrer d' Escudillers, tres preciosas va-
jillas destinadas al servey del crusero *Infanta
Isabel*. L' una es pèl comandant del barco, l' altra
per la oficialitat y la tercera pèls maquinistas. En
totas ellas s' hi veu aquell *chic* especial que per
aquesta classe de traballs ha demostrat sempre 'l
senyor Florensa, y que ha donat á la seva fábrica
un renom que l' honra, honrant al mateix temps á
l' industria catalana.

Si son personas de gust, vájinlas á veure, que
no 'ls doldrá.

Lo que vaig á contarlos ha passat á l' iglesia
de la Mercé.

Una pobra viuda va encarregar tres missas en
sufragi del seu difunt espós que havian de cele-
brarse de vuit á dos quarts de déu, en la capella
del Santíssim.

Pero més tart una familia rica del Ensanche va
encarregar pel mateix dia y en lo mateix altar un
solemne aniversari que havia de durar desde
las 8 á las 12.

Y la viuda, á pesar de dur dol, va quedarse *in
albis*, y la familia poderosa va fé 'l seu fet.

¿Quina idea tindrán del Cel los faritzeús mo-
dernos!

Com si ho vejés: per ells Sant Pere, 'l vènera-
ble porter de la gloria, estará sentat á la porta,
esperant á las animetas que vajin presentantse.

Ne compareixerá una humil, mal vestida, ape-
dassada.

—¿Hont va vosté? dirá Sant Pere ab mals mo-
dós.

—Home, jo desitjava entrar.

—Esperis si vol.

PROCESSATS PER L' ASSESSINAT DEL COBRADOR DEL BANCH D' ESPANYA.

MANEL MOLINA

(Condemnat á mort).

JOAQUIM SALVADOR

(Condemnat á mort).

VICENS SALVADOR

(Condemnat á vint anys de presiri).

MAURA CASTRO (JESUSA)

(Absolta librement).

ACTUALITATS.

—¿Qué li sembla Pare Valls, de la protesta de nostre estimat Senyor?

—Poca energia, fill meu, poca energia. Las protestas s' han d' enviar ab trabuch y embolicadas ab balas de plom.

N' arribará un' altre muntada en rica carretella. Sant Pere obrirá las portas de bat á bat, la carretella entrarà al trot y 'l venerable porter se quedarà encorvat fent una profunda reverencia.

Per aquesta gent lo text del Evangeli que diu que «es més difícil que un rich entri al cel que no pás un camell pèl forat de una agulla de cusí», es una solemne tonteria.

La qüestió son missas.

En la porta del Circo eqüestre.

Dos xarons llegeixen lo cartell, ó més ben dit lo confegeixen:

—«La aplaudida Miss Zara...» Miss... miss ..

deu ser alguna gata...
Los frèrs Mariani... ¡Ay... Frares y tot...! Pastarada.

Los aficionats als toros ja cal que 's preparin pèl diumenje 6 de juny. ¡Quina corrida més colossal!

Espasas: Lagartijo y Frascuelo.

Toros: Andalusos.

Es á dir: lo millor de lo millor.

A Alicant, una nena menor d' edat abandona la casa dels seus pares y 's fa monja.

Desolada sa pobra mare va y posa 'l fet en co-neixement del governador, y aquest cumplint ab

lo seu deber, se dirigeix al bisbe y li fa present, que segons las lleys del Estat, la conducta de l' abadessa pot, fins á cert punt, calificarse de se-questro.

Lo bisbe invoca las prescripcions del Concili de Trento, que á la qüenta autorisa als fills per desobehir als seus pares, y 'l governador se n' ha de tornar á casa seva ab las mans á la but-xaca.

Are si jo fòs govern faria una cosa.

Quan se 'm presentaria 'l bisbe á cap de mes, per cobrar la nómina, li diria:

—Ja veurá mestre, arribis fins á Trento... A Trento li pagarán.

Una viuda, pochos días després de la mort del seu marit, estava tant elegant ab lo traje de dol y 's veyá en ella un tal desitj de agradar, que un conegut seu molt xistós va dir:

—Vaja: la Carmeta está passant la lluna de mel de la viudesa.

Una máxima.

«Res més pretencions que la medicina de altres temps: llavors deya: Jo sè.

»Més tart va dir: Jo crech.

»Avuy diu: Súposo.»

S'estava morint un usurer empedernit, y no hi havia medi de ferlo confessar.

La familia del moribundo, que exercia de prestamista, va cridar á un sacerdot y aquest l'exortava inútilment.

—Per aquest, fill meu, per aquest, deya 'l capellá mostrantli un Sant Cristó

Y l'usurer, ab los ulls mitj entelats per l'agonia, exclamá ab veu tremolosa:

—Per aquest no puch donarne més que tres pesetas.

Una diligencia que va per una carretera, emprén una pujada, y á cada punt lo majoral obra la portella y la tanca de cop y ab estrepit, sense dir ni mitja paraula als passatjers.

Un d'aquets, extranyat de tant repetida maniobra, li pregunta:

—¿Per quin motiu obra y tanca la portella de aquest modo? ¿Qué 's proposa?

—Home, es molt senzill: ho faig per fer ilusió á las mulas, que aixís se figuran que van baixant passatjers y emprenen la costa ab més brillo.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pa-sa-da.
2. Id. 2.ª—Ca-ra-gol.
3. ANAGRANA.—Tano-Tona-Nota.
4. SINONIMIA.—Seu.
5. CONVERSA.—Capa.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Sadurní.
7. INTRÍNGULIS.—Salero.
8. ROMBO.—
R
R A P
R A M O N
R A M O N E T
P O N E T
N E T
T
9. GEROGLÍFICO.—Entre gat y gos batussas.

XARADAS.

I.

La filla de la Total,
que 's tersa-quart de la Quima,
va menjarse una dos-prima
y va posárseli mal.

Varen aná á buscá 'l metje,
que 's lo fill gran de la Marta,
li recepta such de hu-quarta
bullit ab un poch de fetje.

Aixís d'aquesta manera
ha quedat lo mal salvat
perque m' han dit que s' ha alsat
per anar á la Palmera.

S. B.

II.

- Vens Ramón cap á Total?..
- Que vas á veure la Paula?
- No que vaig á ca 'n Marsal á dos invers-hu. una taula.

MUDANSA.

La Pepa de mi no fa gens de tot escrit ab a, per més que li busco jo lo total escrit ab o.

Ab secret t' ho diré á tú, pèls altres total ab u.

NOY DE OCATA.

CONVERSA.

—¿Ahont vas Pepet tant cremat?

—A Roma ¿vols tú vení?

—Ab qui hi vas?

—Ab en Rubí

que ha baixat...

—D' hont ha baixat?

—Los dos ho acabém de dí.

VENTURETA DE REUS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Un individuo de certa nació.
- 1 6 2 2 3 4.—Nom de un doctor célebre.
- 7 6 2 2 3.—Eyna de fuster.
- 7 6 4 3.—Un riu de París.
- 4 3 7.—Lo que tením á la cara.
- 1 3.—Una nota musical.
- 4.—Una consonant

UN MICROBI MORT.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona, menjar dols.—Tercera, aucell.—Quarta, carruatje.—Quinta, eyna de manyá.—Sexta, nom de dona.—Séptima, vocal.

UN DE L' OLLA.

TRENCA-CLOSCAS.

LLANTIAS.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom de unas islas.

ASSESSINA BARBAS.

GEROGLÍFICH.

LIB
GIDI
KI
VAV
nra
OOO

PEPET SIMPÁTICH.

VUYTSYNOUS

COLECCIÓ DE POESÍAS

PER

C. GUMÀ

Ab lo RETRATO del autor, fet á la ploma.

Un elegant tomet esmeradament imprés.

Preu: DOS rals.

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

MÚSICA PETONERA.

Andante.

Scherzo.

Dolce.

Allegro

Piano.

Appassionato.